

Най-послѣ той се уморилъ и седналъ на най-високия камѣкъ на своя островъ. Той гледалъ въ далечината, дѣто небето се сливало съ морето, и си спомнилъ за Лѣтната царица. Пощѣло му се пакъ да погледне, какво става тамъ, дѣто всичко било тъй красиво и хубаво.

И полетѣлъ.

Дълго врѣме не могълъ да намѣри градината и палата. Всичко било покрито съ бѣлъ снѣгъ. Изъ подъ снѣга се показали двѣ кокиченца и зашепнали:

— Тихо, тихо, Лѣтната царица спи, тихо, не буди я, иди си!

Снѣжинки.

Хвъркатъ бѣлитѣ снѣжинки
 Като пеперуди,
 Ту се сбиратъ на дружинки,
 Ту се прѣскатъ—луди.
 Лудъ вѣтрѣтъ ги гони
 На ширъ изъ полето,
 Гледашъ: падатъ съсъ милиони
 Нови отъ небето.

Цвѣтко.